

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěe!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa ƙo łóđu ƙobotu w Ssmolerjež knihicziščezěni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

19. njedzela po swjatej Trojizy.

Jana 9, 1.—5.

Ahrystuš mjenuje ƙo ƙwětko ƙwěta. To praji wón tež w tej myšli, ƙo chze wón rošjašnicž, šchto hrěch škutkuje. Duž nam wuloži hudancžko naschego žiwjenja n. psch. tudy teho wot naroda ƙlepeho. Tak mamy rjany wobraz wot wulkeho wumjelza Rafaela i napiskom „Pšchekrašnjenje Ahrystušowe“. Horkach je Ahrystuš widžecž w njebještim ƙwětkle a delkach wot čzerta čzwilowany hólz w hubjenštwje ƙwěta. Pšchekrašnjeny Ahrystuš chze do naschego semiškeho hubjenštwja se ƙwójim ƙwětkom nomu jašnosć dacž a nam pšsnacž dacž:

Wažnosć čzěrpjenja w žiwjenju kšchescžijana.

1. So čzěrpjenje jenož i hrěcha wukhadža, myšli njerosom wuczomnikow;
2. Šbóžnik snaje hiščezě druhe pschicžiny, ƙo Boža ruka jo šcžele;
3. Duž njeboj ƙo w srudobje, Ahrystuš cze i ƙwětku dowjedže.

1. Jeho wuczomnizy ƙo prascheja: „Wišchrje, šchto je šhrěšchil, tón abo jeho starschej, ƙo je ƙo ƙlepy narodžik?“ So je ƙleposć šcžěhwł hrěcha, nad tym wóni njedwěluja, jenož to je jim njewěšte, šchto je šhrěšchil. To je powšchittkowny nahlad židowskeho luda. To čzitasch w 90. a 50. psalmje.

Alle kaž židowski lud, tak myšla tež mnošy naschego čzaša, ƙo čzěrpjenje jenož i hrěcha wukhadža. To pak je njekšchescžijanšta myšl. Gusto je to wjekele šleho ƙwědom-

nja nad hubjenštwom ƙobucžlowjeka, kotrež chze w towaršchu čzěrpjenja tež towaršcha hrěcha wohladacž. To wukhadža i njelubosćiwneho ƙudženja. Čzłowjet rad w łóždym čzěrpjazym wot Boha šjawnje kšostaneho pšsnawa. To je stary farisejski w naš, kiž hordostnje ƙo posběhujō na wobczezeneho dele hlada. Na druhim boku steji njewěrijaza strona, kotraž do žaneho Boha njewěri. Wona i žyła hrěch přje a njesnaje žaneho šwišowanja mješ hrěchom a čzěrpjenjom, njepšchipošnawa tež žaneho wotpohlada čzěrpjenja. Duž tež žaneho trošchta w čzěrpjenju njenamaka.

Tole stejniščezō je hiščezě wjele nižšche hacž tak mjenowane židowski stejniščezō.

2. Do tajšje čzěmnoščezě pschijeke Jesuš ƙwětko, hdyž wón žyly samyšl čzěrpjenja šjewi. To rošjašnja jeho wotmolwjenje na praschenje wuczomnikow: „Ani tón njeje šhrěšchil, ani jeho starschej, ale ƙo bychu škutki Bože šjewjene byle nad nim.“ Š teho wotmolwjenja nashonimy, ƙo Jesuš hiščezě druhe pschicžiny nimo hrěcha sa čzěrpjenje snaje, ƙo bychu škutki Bože šjewjene bylo nad nim. Kak pak móža ƙo šjewicž? Pšches ƙleposć šamu na šebi. Wón dnrbesche pšsnacž, ƙo ƙu wocži a druhe stawy Boži hnatny dar. To ƙo šamo wot ƙo njerosymy, ƙo móžesch rěczecž, widžecž a ƙlyšchecž, ale wšchitko je Boža dobrotu. Bože škutki ƙo dale šjewja psches wuhojenje ƙlepeho. Žadny čzłowjet nadžije njemějesche, ƙo budže tón hdy widžecž móž, dokelž žadny čzłowjet móž njemějesche, jeho wuhojicž. Wón pak bu wuhojeny. To běšche Boža wšchedomōž. Alle to běšche šjewjenje Božich škutkow, ƙo Jesuš jeho wuhoji. W tym ƙo wón jato Mešiasž wo-

počaže, kotrehož je Bóh póšťal, cžlowjekow wumóz. Jesuŝ dyrbi džělacž, dofelž je džět. S kóždym dnjom ŝo jaŝniŝche ŝwětlo wo Božej woli t cžlowjekam ŝjewi. Niž, ŝo wón ŝlepeho wuhoji, jeho na přěnim měšcže jako ŝwětlo ŝwěta ŝjewi, ale ŝo wón ŝwětlo roŝŝěrja wo ŝeńŝkim hubjenŝtwje a w nim Božu luboŝcžiwu rukú nam póŝnawacž dawa.

3. Tež my ŝmy wobcžeženi ŝe ŝrudobu. Kať mamy ju njěŝcž? Wona móže khoŝtanje naŝchich hrěchow bycž, móže pať tež t temu ŝlužicž, ŝo bychú Bože ŝkutki nad nami ŝjewjene byle. Duž mamy wulku pŝchiŝkušynoŝcž, ŝo bychmy ŝo pruhowali, t cžim ŝmy to jaŝlužili. Ale hordofnje to cžinicž njěŝměmy, ale ponižnje w myŝli: Božo, budž mi hrěŝchnikej hnadny! Pŝchi tym pať móžemy ŝo tež troŝtapolneho ŝjewjenja Khryŝtuŝoweho ŝwjeŝelicž. Bóh cžze ŝo nad nami ŝjewicž jako dobrocžiwny, wŝcheho-móžny, wumožazy Wótž.

Tať pŝcheŝ ŝwětlo, kotrež je w Jesuŝu do ŝwěta pŝchiŝchlo, wŝcho cžěrpenje nowu wažnoŝcž doŝtawa. Wono ŝo wuŝwobodža wot njeluboŝcžiweho ŝudžazeho ŝatamanja ŝwěta. Wono naŝ nuŝuje ŝe kŝutnemu ŝamopruhowanju. Wono poŝběhuje we wěrije cžěrpijazeho t ŝlužownikej Božemu; wón jo Bože dla njěŝe, ŝo by ŝo Bóh nad nim ŝjewiť. Tajke ŝwětlo t wyŝkotoŝcže pomha cžěrpenje njěŝcž a je naŝch ŝylny troŝt a tij w cžěrpenju, nadžija, ŝo budžemy pŝcheŝ Jesuŝa ŝlóncžnje pŝcheŝ nóž domjedženi t wěcžnemu ŝwětlu. Ğamjen.

Prawy ŝcžinjennj.

W Ğenfu bu pŝched něhdže 20 lětami mordacž t ŝmjercži wot-ŝudženy, kotryž bě do přědka roŝwazene mordacžstwo woběŝchol. Młody evangeliŝki duchowny, cžijcžžany wot teje myŝle, ŝo tónle njěŝbožowny ŝmjercži napschecžiwu dže, bjeŝ teho ŝo by hdy něŝchto wo luboŝcži Božej a jeho hnadže w Khryŝtuŝu Jesuŝu jaŝkŝyŝchal, wuproŝy ŝebi a doŝta dowolnoŝcž t wopytowanju tuteho jateho w jeho jaŝtwje. Tón njěŝamožěŝche ani cžitacž ani piŝacž a mějeŝche nimoměry nahly, t hñěwu poŝhileny kharakter. Wón na ŝlowa ŝwojeho wopytarja ani njepoŝluchaŝche; potom pať na jene dobo tať ŝurowje hanicž a ŝelicž pocža, ŝo dyrbjeŝche ŝo duchowny wot-ŝalicž, bjeŝ teho ŝo budžijeŝche ŝchto wuŝkutkował. S cžěžkej wutrobu ŝo domoj wrócžiwŝchi proŝcheŝche Boha, ŝo by ŝo duŝcha tuteho njěŝbožowneho wot Božeje hnadny ŝapŝchijala; měŝto teho, ŝo by jeho napominať, duchowny wobŝamkny, jemu pŝchi ŝwojim bližŝchim wopycže někotre wotdžěle t Božeho ŝlowa wucžitacž.

Pŝchi jeho druhim wopycže ŝaŝudženy cžinjěŝche, kať by pŝchi-
tomnoŝcž duchowneho njepytnyť; tola njedžiwajo na to tón ŝwój
nowy testament wotewri a cžitacžche jemu mjěŝ druhimi džělbami
tež ŝchtwórtly ŝtaw liŝta na Rómŝkich. Wón cžitacžche pomaku,
t króťkej jaŝtawku po kóždej ŝadže, a ŝhladowaŝche ŝa jatym, kotryž
jemu kŝribjet pŝchitwobrocžěŝche a ŝdaŝche ŝo ŝpacž.

A pjatej ŝchtucžžy pŝchiŝchědŝchi: „Temu pať, kotryž ŝkutki njě-
cžini, wěri pať do teho, kotryž bjeŝbóžnych prawy ch cžini,
temu budže jeho wěra pŝchizpita ŝa prawdoŝcž“, ŝkocži ŝaŝudženy
njejabžy ŝe ŝwojeho lěhwa, hładaŝche na cžitarka a wuwola:
„Cžitajcže to hiŝcžeže raŝ, cžitajcže tele ŝlowa hiŝcžeže junkrócž!“
Duchowny, hłuboko hnuty a nimale ŝaŝróženy, cžyŝche tón ŝtaw
ŝaŝo wot ŝpocžatka ŝapocžecž; tola jaty rjekny: „Ně, ně; dale,
dale“ — a jako wón te ŝlowa drugi krócž ŝkŝyŝcheŝche: „kotryž
bjeŝbóžnych prawy ch cžini“, wón džěŝche: — „Se to Bóh, kiž tať
praji? Se to ŝlowo lubeho Boha? Dha je wón wěrný Bóh!“

Duchowny pytaŝche jemu wuložicž, ŝo ŝu tele ŝlowa w nowym

testamencže, w testamencže Jeŝom Khryŝta, a ŝo je jaŝoŝchtoť
Pawoť teŝame piŝal; tola ŝaŝudženy jeho pŝchetorhny: „ŝa ničžo
njewěm wo nowym testamencže, ani wo Jeŝom Khryŝtu ani wo
jaŝoŝchtole Pawole; ale ja Wam praju, ničtó njemóže tať rěcžecž,
kať luby Bóh, tón wěrný Bóh, kotryž bjeŝbóžnych prawy ch cžini.
Ğaj, to je to wěrne ŝlowo Bože!“ — Ğako běŝche tole wuprajil,
wón horžo ŝaplaka, ŝtykny ružy a hładaŝche na tu knihu, kotryž
cžitacž njemóžeŝche, dawaŝche ŝebi pŝchežo a pŝchežo ŝaŝo teŝame
ŝlowa wospjetowacž a nochžyŝche wo ničim druhim ŝkŝyŝhecž hačž
do wofomika ŝwojeho wotprawjenja.

Boŝtupiwŝchi na wotprawniŝcžežo ŝebi wón dowolnoŝcž wu-
proŝy, ŝo ŝmědžijeŝche někotre ŝlowa t ludu porěcžecž: „ŝa běch ŝy
cžlowjek. ŝa ŝnajach jeno tajkeho Boha, kotryž mjě ŝacžijny a kotrehož
ja hídžach. Nětko pať ŝym wěrneho Boha namaťal, teho Boha,
kotryž bjeŝbóžnych prawy ch cžini. Temu ŝym ŝo podal; wón je
mi wodať, a nětko du t njemu!“

F.

Ponižnoŝcž.

Pucž Khryŝtuŝowny dele dže;
A ty cžzeŝch t wyŝkotoŝcži? —
Eŝo wŝdawaj wŝcheje hordofcže,
Móž njedaj nadutoŝcži.
Chzeŝch t Khryŝtuŝom ty t njebju hičž.
Dha dyrbiŝch tón pucž naŝtupicž,
Niž přjedy wjedže dele.

Tež wón je pŝchiŝchol t njebjeŝ t nam,
Eŝo ŝa naŝ ponižowať,
Eŝo dowjedť naŝ by t měŝtu tam,
Niž nam je pŝchihotowať.
S nim přjedy dele do doľa,
Ğdžež bydli ŝchijž a njehoda,
Tón pucž cže t njebju wjedže.

Duž dele, horde myŝle wŝchě,
Přjecž, wŝchitko naduwanje!
Bycž ponižny, kať Ebožnik bě,
Se rjeńŝche ŝwoblekanje.
Wój wocži, dele ŝkožtej ŝo,
Bóh ŝteji hordym napschecžo,
Ea ponižnych ma hnadu.

Tež dele, dele t rukomaj,
Tu kŝudži bratŝja ŝteja;
ŝich ŝchew, jim t nuŝy wupomhaj,
Njech t tobu t njebju džēja.
Ğaj, dele, moja wutroba,
Dha Ebožnik w tebi bydlo ma;
Kať dym cžěcž ŝwěta jańdže.

A dele njecž tež t tobu dže,
Ty moje cžělo cžafne;
Jom t procha ŝy a wot pjerŝcže,
Tam budžeŝch junu kraŝne.
Duž pŝchej ŝej dele do rowa,
Wŝchať t njeho, hdyž Bóh hnadu da,
Ty póńdžeŝch t njebju horje!

K. A. Fiedler.

Pubi w njebjekach.

Wo jenyh jendželstkim lětarju so powjeda, so mješče wón we swojim psychnje wuhotowanym, wulkim wobhydlenju džěcžy stólz stejo, kotryž kóždemu nadpadže, kiž do jstwy fastupi; pschetož wón nochžyše so jejnemu napravjenju tak prawje pschihodžicž. Na jenej scženje wišachu lubošne džěcžaze wobrašy, kotrež wjetšchi wobras nahladneje knjenje kaž wenz wobdawachu.

Wo tym dawajše lětar pscheczelej, jeho wopytazemu, kłědowaze wuloženje: „Anjeni, kotrejež wobras wó jstwe widžicže, je moja luba, droha mandželsta, a te sydom džěcži wołoko njeje so moje lube džěcži. Tón Anjes, kotryž běšče mi je dał, je mi je wschitke jašo wšal. Wone so doma pola njeho. Za sam pak so wróczo wostał w zusbje. Poslednje mojich džěcži, mój kłódku lubuški, sydasche na tymle małym stólzu, kotryž widžicže, pschi mni, hdyž džělach, a běšče mój trošcht w mojim horju. Ale mudrosč Boža ja dobre namaka, mi tež tole poslednje wšacž. Prjedy teho Anjesa njesnajach. Za so mni bebi samemu a swětej žiwoty byl, a moje bohatstwo běšče moja mandželsta, běchu moje džěcži. Ale mi so džěšče kaž kódky, kotraž so se sklada (Stapel) pušcža. Za leži hordže a wěšče na haczenju, na kotrymž so twari, doniž jejna hordžina njepšchidže. Duž so jej najprjedy i praweje a i lěweje strony jena podpjera po drugej prjecž bjerje, hacž ju skóncžnje jeno hišcže kłabny powjas na jejnej spadowatej cžerje twjerdže džerži. Ale tež tónle posledni džeržer so se kłeru pscheruba, a so snoschowata, tšepjetaza kódky pada dele do dalokje, hlubokje mórsteje nawalnosče. Haj, tak je so mi seschlo! Wšcho cžafne wobšedženstwo bē mi wot Anjesoweje ruki wšate, a tež posledni kótwicžnik (Anfertau) pscherubny, kotryž mje na wěstotu putowasche, tak so saržach, khablach a dele padžech. Tola“ — a tudy so jeho woblicžo rosjašni — „ja nješym do hlubiny padnył, ale moja kódkicža plawa nětko na morju Božeho kmljenja!“

F.

S nozy do swětki.

Stare, hišcže njemocžicžane powjedańcžo Jana Bórskeho.

I. Wěrowanje.

Safne grichiste njebo so mōdri a wobšaha morjo a kraj. Kudžerkojte žolmicžki morja plazaju wo skalne podnožki wšpokoju horow, mjes kotrymajž na jelenej runinje figowzy steja a tołste stare winowe pjeńki. Hajojty khibjet wjetšcheje hory njedawa do bofa widžecž na žolmikojte morjo, nimo mješšcheje widži so na khablate kłodženje bjesmjeneje wody. — We wšpofim dole mjes horomaj běli so wonjaty haj kčejatych myrtow a wošrjedž nich steji khabalka, kiž je po waschnju grichiskich kšchecžijanow maczeri nascheho Šbōžnika kwečžena. — Tsi spěščne holcžki tam stacžuju a powišcēju kmlwate wenaschki wšche kšapalžnych durjow a scželu jašne kwětki na pštkowu scžcžeku, kiž horje do haja wjedže. S nižiny wotšyntuja so wšfate spěwy a pastyrjow tarakawy kłódky hlošy dawaju.

Cžejōda kšwjatocžnych ludži so k rjanemu dolej bliži. Prjedy nich dže wótz se kmlschēdžiwěj hlōwu a sa nim nahladny młōdženz i rjenišchej towaršchu. — Tón prēni je i bliskehō mēšta pop a tamnaj staj wērowanska dwōjka na pucžu k wjekelemu wērowanju. Druhy so lubi pschecželjo a wješeli so kōdžō.

Arist, młōdženski nawoženja, stupa i bofa mīšeje njewjesty Marje we woješkej psche kaž kral. Toporo tešaka, i kotrymž ma bjedra wopasane po waschnju woješskich wšchschich, so kwečži a hišcže bóle blisčcža so se kmlbrom wšhadžane nōžnje. Debjata grichiska drašta jeho pschi, a wjele towaršchow je, kiž jemu stawow šróstnosč a wóczkow plōmjenite kšapanje samidža; wjele towaršch-

low je, kotrymž so njecha wubjerneje njewjescže tajkeho popšhecž. Wona pak, rjanušča kwětki cžopleho kraja, i pōcžiwēju wóczkow šhladuju njewē, kať lubje so jeje młōdna rjanosč krašni. Wjele je młōdženzow, kiž pschi bebi rjetnu: Cžohodla to krašnušcho sa mije njeje šacželō? Bóle dylžli wóczko chžyl bebi jo hladacž.

Nětk so psched kapalku dōschli. Pop so kšchizuju do kšwojeje kšwjatnižy stupi, ja nim kšwjatocžna dwōjka a pschewōdžersta byla sa njej. Tu po kšwojeje wēry wustawkach cžinja. Potom pak wotewrja so rōt cžestneho popa a rēcži:

„Džakowano Bohu a jeho kšwjatemu Šsynu! Psched něšcho cžafom tu kšwjesche kmlch a haniba kšwjatnižu nascheje wēry na naschich honach. — Džakowano Bohu a jeho kšwjatemu Šsynu! Turka nětk nješmje nam wjazy i kšchirym tešakom hroschč a hanicž i kšchirskim rtom waschnja kšwiateje wēry. — Ty cžestny nawoženja, kšwaleny Arist, ty so pomhal i wōtrym mjecžom hanjerja nascheje wēry, poteptowarja nascheho luda i kraja wurubacž. Nasche kšwiate kšchize so nětk tam k njebjekam šbēhaju, hdyž so prjedy Turkow polmēšaz hordžesche. Haj, Bōh so njeje bjes kwečžena wostajil. Haj, wón je tule rōžu sa tebe plōdžil a cži ju škicžil, twoje dny rjenišchicž, so by so cžaf žiwjenja šradowal. — Hdže so twōj nan sa tebe modli? Hdže twoja macž i hluboka sa tebe šdychuje? Mana so Turkojo šabili, a macž je so do roma rudžila. — Šuju šbōžnej duschi hladatej rady na tebe dele a žohnujetej twōj dženknišchi skutk a pschichodny pucž.“

Mjelcžata cžischina wobšahowasche wšchch posłucharjow, hdyž cžestny schēdžiwž tak rēcžesche. Kōžde wucho bē nastajene, so by kōždžicžke kłowo šroschmilo, a ništo njemēšesche kēžbu, šcho so šady nich podawasche. Schēdžiwž pop rēcžesche dale:

A ty, pōcžiwja Marja, knježna rjaneho mjena! Haj, macž nascheho Šbōžnika tež Marja rēšasche. Žohnowane budž twoje mjeno, žohnowane ty a twōj dženknišchi skutk. Tež tebi nan dženkna njemōže prawizu na cžolo položicž, njemōže rjetnyčž k radosčej kšwojich dnjow: „„Kłodž božmje! Bōh budž twōj schkit a twoja škala!““ Ale cžesčž twojeho nana kšincži po žylm kraju a jeho žohnowanje wotpocžuje nad twojej hlōwu. Šuba macž plācžo kšecži porno tebi i twojimaj kšotromaj, a wšchitzny prošča Boha jara wo šbože sa tebe —“

„„Turkojo! Turkojo! Šesuf Marja! Turkojo!““ so i žylej schiju šakšchikny. Šena holza, kotraž psched durjemi stejo pschihladowasche, bē so wohladnywšchi kšchirpjatych Turkow wuhladała, kiž šakok na wērowanskich cžerjachu. —

Hdyž je špōžny muž pod wonjatyh kēczkom wšfnył a šwucžō pytnje, kať na — njeho jēdojty had dōn wšche woblicža kšcži a chže jeho i morjatyh žahadlom kšfnyčž: dha so šastrōžentny hibnyčž njemōže. — Tež tak w kapale wšchitkim kšmjertne štrōžele dych šastajichu a i kōždeho šawow wucžekny krej a k wutrobje dnyri. Štažerjow nobi teptachu blisfo: cžestnyčž so njedasche. Šich woko kšapasche njeshōže, jich tešaki kapachu i kšwju hižom šarubanych Grichow. Woni bēchu na Turkow podobni Cžiptcženjo, kšfšič bēchu na kōdžach pschischli, so bychu w Grichiškej pschimōrške hdylišcžca šwutupjeli, šarych škōnzowali a młōdych, wšebje žōnšte, šnadōjili na wški na pschedań. Dōkelž bē jich morjo i bofa wjetšcheje hory pschinjeklo, njebē jich prjedy ničžeje woko pytko. Duž bēchu hižom w mēštku šakhadželi, a něšcho bē so jich do kapalki won pušcžilo.

Kubajo kłōžachu so k wōltarjej. Žōnšte kšchepjetachu kaž tujawki psched pasoratyh kraholzami. Młōdženzow nože so dolhe a wōtre, ale njepšhecželow tešaki so dlējšche a hōršche. Arist, jenicžki i mjecžom, jōn wutorhnywšchi so kšchirjo psched Marju stupi a chžyše so lawšy do kšmjercže wobaracž. Ale jemu sa khibjetom jedny popej hlōwu rošschcžepi, so so wón štyknywšchi ruzh mōrwy na Marju wali a ju, tež padazu, pschirny, hacž so i njeho

taf krej na nju ljesche. Wona na khwilku myšlow sby. — Potom kaž s jagnischej głowu w krowe ležo woczi woczini a wuhlada Arista na semi leżazeho, krowaweho a blédého, wupšchestrjewšchi ruzny, a so chyzšche jemu runje jedyn furomy zupnik głowu wotczecz.

Styški dawaju móz a wótrische myšle. Marja kaž lastojczka mordarjej pod nosy padnywšchi sawola: „Kuježe, wostaj jemu žiwjenje! Dopomni so na Boha! Wsmi naju! Čžin s namaj, sčtož chyzsch! Božedla, mužo, nješkonzuj jeho!“ A jeho sa ruku popadnywšchi hladasche na njeho kaž rjany runjež blédy jandžel. A furownik staji swój hněw.

Wěromanske pschewodžerki wšchě swjasane ležachu a skonzowani pschewodžerjo walachu so we krowawych lužach. Arist bē najdlje stal. Kaž šapathy law bēsche wokoło so rubal a šarubal tšjoch. Ale hdyž so jemu mjeczowy brjenk šlama, bu taf s buschkwowym džerželom psches głowu moršnyeny, so bē so roščeršchi stawy pschewalil. Duž tež Aristej a Marji, na pol mormymaj, ruzny na khribjet swjasachu. Egipcžaniki wyschšchi paš pschypóbla herjekasche: „Čžakaj, ty šmjerdžaty pšo! Tšjoch šy mi šabil. Žiwy dyrbišch wostacz, ale ja chzu čže drēcž, so smejesch wjazny wutracz hacž dwazyczi šmjercžow.“ —

Ššlyšch! — Ša! — Ššlyšch! — Wontach so tšela! — Ššlyšch! — Wokolni Čžichojo bēchu šwojim na pomoz pschischli. S tym roščezsche swjasanym nadžija, a to čžim bóle, hdyž šastróženi Egipcženjo na rubanje swustakachu kaž škažene pšy na kušanje.

Swjasani wostachu šami. Ale šastróženi njemyšlachy šebi, taf bychu so se swjastkow wudrjeli. Ščto jich mjelczaze woblicža prajachu, njemóže najrēcžniwšchi jasyt wurēcžecz. Kaž šplóšchene jelenizny nacžehnivšchi šchiju a nastajiwšchi wušchi ledžbowachu, na čžo mohło to pschińcz. — Tola Arist, hiščeže žyly bludny we głowje a so s lohcžom na morweho Egipcžana šepjerawšchi, so něšaf pošydnny. A blisťo psched durjemi šaprašny wutšěl. Arist, wot morjateho woloja trječeny, na khribjet šlecži na šwoju šmjercž-blėdu, s krowju wobpluštanu a woblatu njewjestu. Móz tež jeje myšle pschewsa, a wona tam ležesche sa morwu, jako do blóta šteptana lilija.

(Ššchichodnje dale.)

Bože šastaranje w pschirodže.

(Potracžowanje.)

Bože šastaranje we pschirodže wopokasuje so pola šwěrjatom tež we jich čžělnym wuhotowanju a we jich pschirodnisťich smyšlnych a duschaznych wobdarjenjach. Bacžon a čžapula matej dolhej nosy, so móžetaj we wodže brodžicz, a dolhi kónčojty pyšt k wucžehnjenju a nakolenju šwojeje pizy. Pyšt hušny a kacžki je čžizojty a kaž k nacžeranju pschihotowany. Rubježny ptaš ma wótre pasory k wobdžerženju šwojeho rubjenštwu. Šjera kacžkow a hušnyow taf kručže pschilėhuju, so ani krepka wodny so pschedrēcž njemóže. Wone pomasuja te šame pilnje se šwojej mlóčžinu (Schmpfenflüssigkeit). Wjelblud ma ščěroke, moselate podnogi (pódušche), so so w puschijnškim pšestu nješapaduje. Wobhladaž kamsyne (Gemse) kopyto. S kónzom a s kromu teho šameho šapšchimnje tež najmjėnšchu wukromu (Vorprung) a šdžerži so. Šošoróžl wobšedži we šwojich kuchich žilach (Sehnen) tajku pružnosčž (Schnellkraft), s jeneje štalny na druhu štakacz, so je psche wšchu mėru a wėru. Širafa, kiž so šhilecz njemóže, namaka šwoju pizu wysche so. Mrowjak (Meisenbär) wupšchěstrje šwój šėpjaty jasyt do mjėtwjazeho mrijowiščezja. Šufcže pokrny čžehnje jón nuts. Šeho žiwy kuš paš na mēšče pschestanje, žiwy bycz. Štal ma taf wótre widženje, so s ščětreje wšpokoščže najmjėnšchu kuntworiczku widži, kiž jemu k žiwjenju šluži. Šóžde šwěrjo ma šwoju brón k šafitowanju

a wobaranju, abo wobšedži wobšebnosčže, so móže so štrachosčžow paščž, ščłódně wėžy wot so wotwobrocžicz, a ščtož jemu derje čžini, namafacz. Šol ma rohi, kón kopyto, rubježne šwěrjo šuby a pasory. Tež šłabšche šwěrjata s džėla nješbu njemobronjene; jėž ma šakatu draštu, do kotrejež móže so šakulicz; wēšte hušny maja šafitowazy kožušch; hdyž so jich dótknjemy, škula so hromadu a padnu do trawy; štrachne je, so prožekšionškeje hušny dótknyčž; pčžola ma šwoje žahadlo; druge šwěrjata maja kšėščžaki, šččžipalžy, palate krepki k šafitanju. Šolbjej štworicžel žane brónje špožčzil njeje, ja to paš pscherychly lét, jatsjobej abo krahólzej (Šabicht) čžeknyčž. Šėžny šakut (šłónka, Waldfchnepe) lehnje so pschi najmjėnšchim ščrotowanju plonje do mocha. Ššněžiza je w lėcže šemjobruna a lėdy wot šemje k rošdžėlenju, w šymje bėla. Ššłabe, hješpomozne šwěrjatka maja wótre šlyščenja, so móžta s čžadžom čžeknyčž. Šaba wušlyšchi čžichi šup w trawje, škoczi hnydom we wobłuku do hata. Šžžom s daloka wucžuje šwěrjatom wótry nuch jim hrožazy štrach. Taf wucžuja na psch. alpowske krowy so pschitulowazeho mjedžwjedža; wone ruja, ščšafu s rječžasami a čžinja pašyrja na štrach ledžbliweho. Škalne kopy a bobry postajuja pschedštraje. Šaklinczi hwišdanje, čžeknu. Šurty šybaja so w nožy na ščtomy, hdyž do hrodže njemóžta. Wone šame njewjedža čžeho dla. Štworicžel paš njeje jim tutón nahon podarmo daš. Taf maja psched liščku mėr. Šóžde šwěrjo wē we bėdženju s druhim hnydom jeho najšłabšchi, najłóžo šranjomny šof abo tón džěl namafacz, kiž móže jemu najbóle ščłodžicz, pyta paš tež s došom tón džěl šwojeho čžėla najbóle wobarnowacz a šafitowacz, kiž je najłóžo k wobščłodženju.

(Ššchichodnje dale.)

Ššchelake s bliska a s daloka.

— Ščtwórtk 13. oktobra dopoldnja w 10 hodž. šmėje šerbška přėdaška šonferenza šwoju nashyšku šhromadžšnu we winowej šicži w Budyščinje. Šonferenza ma wo wažnych wėžach jednacž. 1/2 12 hodž. budže potom šhromadžšna knihowneho towarštwu, w kotrejšž so šlicžbowanje pschedpóložil.

— W šandž. tydženju bēsche šłowna šhromadžšna ewangelskeho šwjaska w Draždžanach. Šhromadžšna bēsche derje wopytana. Šnjes šonšistorialny přėšidenta s Žahu so šjawnje k próžowanjam ewangelskeho šwjaska wušna. Tež šnjes mēščžčanostu ewangelski šwjast do Draždžansťich murjow witašche.

— Šandženy tydžėn džėchu pschezo šašo psches Šakštu nashtróžaze powjescže wo ššhorjenju krala Šurja. Šošłedne dnny pschilhadžachu šašo šmėrowaze powjescže, so so šašo polėpschuje. Šlašch lud s wutrobnej próštwu k nješbėkam hlada, Šóh luby šnjes čžyly lubowanemu kralej šašo štwowosčž špožčicz.

— Ššwjedžėn Michała mēšesche so Šustav-Šdolšški šwjedžėn w Čžornym Šholmzu. Ššwjedžėn bēsche jara derje wopytany. Šožidom bēsche najrjeńšcho wupšcheny. Ššerbški šwjedžėnški přėdaš, šnjes duchowny Šcholta s Šulkeho Šaržowa, wutrobu šahori ša nashču ewangelsku wėru a lubosčž k bratram w rošpróščenju. Na němškim kėmschenju wotpóložil šnjes wyschšchi šaraš Dahlmann s Šuhlanda móžne šwėdcženje ša škut Šustav-Šdolšškeho towarštwu. Škollekta wunješe 63 hr. Šo kėmschenju mēšesche so šwjedžėnšta šhromadžšna, w kotrejšž hnyjaze wobrašy s Ameriki poda němški šnjes šwjedžėnški přėdaš, kotryž bēsche dolhe lėta šaraš w Amerižy. Šnjes šuperšntendenta Šuring rošprawjescche wo twarje ewangelskeje šapalki w Šulowje. Še šwojeho nashonjenja a wo ewangelskim hibanju powjedachu šš. duchownaj Šoedrič a Unger. Šjenje poradženy šwjedžėn je wēšče wjele pschecželow došyl ša nashch wažny škut Šustav-Šdolšškeho towarštwu.